

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi Opusculum Asceticum Posthumum

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1643

24. De Benignitate Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46564](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46564)

CONSIDERATIO XXIV.

De Benignitate Dei.

Benignus dicitur (Græcè *χρησος* quod noster interpres passim vertit *suavis* vt Psal. 33. 85. 108. 144. & alibi) 1. quia infinitè propensus ad benefaciendum, & ad immensum æternumque bonum conferendū. Ex qua propensione motus est ad condendos Angelos, & homines; & ad eos formandos, ad imaginem, & similitudinem suam; vt eos suæ diuinitatis, suæque gloriæ faceret participes.

2. Quia cum perditī essemus per peccatum, non abiicit nos; sed benignissimè nobiscū egit, mittendo ad nos filium, qui assumpta nostra natura visibili nobiscū versaretur, & nos per eam reuocaret à peccatis; doceret viam salutis; præberet exempla

empla bene viuendi ; satisfaceret
diuinæ iustitiæ pro nostris peccatis ;
sua passione & morte nos redime-
ret, suo sanguine nos ablueret ; suo
spiritu sanctificaret, & filios Dei
constitueret ; & insuper optimis ad
salutem adminiculis sensibilibus,
& nostræ naturæ accommodatis,
instrueret.

3. Quia abiturus in cælum, se-
ipsum totum nobis mirando modo
reliquit in Sacramēto Eucharistiæ,
vt suâ præsentia semper nobis in
hoc exilio esset solatio; eiusque ob-
latione Deum placaremus ; & eius
sumptione, diuinitatis ipsius effice-
remur participes.

4. Quia peccatores etsi sæpius
relapsos, non solum sustinet pa-
tienter, non puniendo ; sed &
auersos reuocat & inuitat ad pæ-
nitentiam ; semper paratus eos
in gratiam recipere si velint redi-
re ; redeuntes non durè excipit,

nec impropere pristinam ingrati-
tudinem, sed benignè amplecti-
tur tanquam charissimos filios, eos-
que in pristinum gradum filiorum
restituit.

5. Quia nihil requirit à nobis
quod vires nostras superet; sed
omnia facilia, & etiam menti benè
compositæ iucunda; *Ingenium enim
eius suave est, & omni leue.*

P R E C A T I O

Ad Benignitatem Dei.

Ex lib. 9. de Perfect. cap. 5.

O quam suavis & benignus
est, Domine, in omnem
creaturam spiritus tuus!
Tu enim cum nullius in-
digeres, tibi ipse sufficientissimus,
omnia ex nihilo condidisti, ut sin-
gulis, pro captu cuiusque, bonita-
tis tuæ dulcedinem, & pulchri-
tudinis tuæ specimen impertires.
Non

Non commodi aut utilitatis tuæ causâ eâ fecisti, sed ut ipsis esset benè, ut ipsa pro modulo suo bonis tuis participarent, & benignitatis tuæ gustarent fructum.

Itaque à te omnia ex abyssu sui nihili excitantur, accipiunt esse adeò omnibus amabile, accipiunt speciem & pulchritudinem, appetitum boni & fugam mali, vires & functiones, impetus & motus, situm & ordinem, perfectionem & terminum. Singulis enim donas quod cuique commodum & amabile. Animantibus etiam sensum boni & iucundi multiplicem largiris, & beatitudinis quamdam umbram & extremum ἀπῆχίμα.

Hinc omnia te laudant, tacitissimeque vocibus tibi sacrum hymnum pangunt, quo tuam potentiam, sapientiam, bonitatem, & providentiam clarissimè celebrant. Cæli enim enarrant gloriam Dei, & opera

manuum eius annuntiat firmamentum. Dies diei eructat verbum, & nox nocti indicat scientiam. Non sunt loquela, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum. Sed longè excellentiùs in nostro genere hæc benignitas tua elucet. Tu enim nos ad imaginem & similitudinem tuam condidisti, vultus tui caractere nobis impresso; intellectu, memoria & voluntate instruxisti, quibus capaces Diuinitatis, gloriæ, & beatitudinis tuæ effecti sumus; diuinis præsijs & ornamentis ad hæc tanta bona promerenda & consequenda cumulasti, Angelos in tutelam & directionem assignasti; denique totū mundum cum omnibus bonis & opibus suis in domicilium & solatium nostrum fecisti, & nobis tradidisti. Quid his beneficijs maius, hac benignitate admirabilius cogitari possit? præsertim cū eo consilio
hæc

hæc omnia feceris, vt nos in diuinum statum eueheres, beatitudinis tuæ participes efficeres.

Cùm enim omnis gloriæ & beatitudinis ex teipso superplenissimus sis, non potuit se continere benignitas tua, quin tantorum bonorum creaturam suam faceret participem. Hinc consilium condendi Angelos & homines, qui tantæ rei essent capaces; & propter homines mundum vniuersum, & opes eius omnes. Quis vmquam Monarcha terrenus extremæ sortis mancipia euexit ad communionem Regni? Et tamen in his est naturæ paritas, & solius fortunæ rerumq; externarum discrimen: nos verò nō solūm infinitè à te distamus naturæ conditione, sed etiam infimum gradū inter creaturas intelligentes tenemus. Nihilominus præ ceteris omnibus nos dilexisti, & diuitias bonitatis tuæ copiosius in nos

G 5. effu-

effudisti. nimirum hoc est benignitatis ingenium, demittere se ad infima, curare infirma, colligere abiecta, attollere humilia, & ubi maior est inopia, ibi magis suas opes erogare & opem ferre.

Verè tu es amor omnipotens, benevolentissima virtus, lumen æternum, incommutabilis ratio, æterna dulcedo, creans mentem ad te participandum, viuificans ad sentiendum, afficiens ad appetendum, dilatans ad capiendum, iustificans ad promerendum, accendens ad zelum, fecundans ad fructum, dirigens ad æquitatem, formans ad benevolentiam, moderans ad sapientiam, roborans ad virtutem, visitans ad consolationem, illuminans ad cognitionem, perpetuans ad immortalitatem, implens ad felicitatem, circumdans ad securitatem. Sic nos coronas in misericordia & miserationibus, sic
vndique

undique beneficijs tuis imples & cingis, vt nobis benignitatem & amorem tuum declares, & ad vicissim amandum excites.

Nimirum reducere nos per amorem instituisti in nostrum principium, vnire tuæ bonitati & pulchritudini, trāsformare in teipsum. Nullus erat ad hoc efficacior modus quàm amoris. Amor enim est vis extatica & vnitiua, faciens vt à nobis excedamus, & in te transferamur. Non poteramus in te mutari per naturam, esse nostro creato saluo manente, sine quo nullius rei sensum, nullam capacitatem boni habere possumus, cùm absque eo mera vanitas simus, & nihil. Quod fieri non poterat per naturam, molitus es per amorem. Hunc mille modis in nobis accendis, vt eius ardore in te colliquescamus & absorbeamur, sicut aquæ gutta in vini dolium immissa, in vinum cō-

uertitur, ſi colorem & ſaporem ſpectes, ſalua manente aquæ ſubſtantia. Amor enim facit amantem affectu & ſenſu à ſe deficere, & in dilectum mutari, vt nullum inter ſe & dilectum percipiat diſcrimen. Ita enim amantem erga dilectum afficit, vt quantum in ſe eſt, vi affectus ſuum eſſe exuat, vt induat dilectum, vnumque cum illo euadat. Nihil ampliùs de ſe ſuiſque commodis cogitat, non ſecùs ac ſi iam in natura rerum eſſe deſiſſet; ſed totus cogitatione & affectu eſt in dilecto, eiùſque duntaxat bona cogitat, deſiderat, & procurat. Tunc poteſt dicere cum Apoſtolo, *Viuo, non iam ego, viuit verò in me Chriſtus*. Sic amor facit hominem obliuiſci ſui, à ſe deficere, ſibi mori, & viuere in dilecto. Hoc modo qui adheret Deo, vnus ſpiritus cum illo efficitur. Hec eſt perfectio & conſummatio Sanctorum,

etorum, & vita æterna, vnum cum Deo per vim amoris effici.

Sic ad exemplar nostrum primæuum reuertimur, in quo ab æterno existimus, non per esse aliquod reale nobis intrinsecum, sed per vim ideæ & conceptionis mentis diuinæ, quæ facit vt in mente diuina ab æterno exstiterimus, vixerimus, & luxerimus, cum in nobis nihil essemus. Hinc per amorem processimus in nostrum esse creatum, sicut forma domus ab artifice prodit in opus & materiam, & sicut imago ex mente pictoris in tabulam. Huc rursus per amorem reducimur, & reducti vnimur, & transformamur in ideam nostram: sicut si imago è tabula possiet se in mentem pictoris penetrare, & ibidem suo exemplari intimè se coniungere.

Per amorem ad nos descendis,
vt amoris in nobis ardorem accen-

das & per illum sursum corda nostra rapias, & in te conuertas. Sicut ignis vi ardoris sui omnia in se conuertit, sic tu ignis consumens, vi amoris. Accende corda nostra igne amoris tui, & ea in te conuerte, vt nihil præter te & tua cogitemus, nihil sapiamus, nihil sentiamus, nihil loquamur, nihil optemus. Ille nos excedere faciat à nobis, nostrique quasi non simus obliuisci, & in te migrare, in te commorari, viuere & delectari. Ille vitam nostram gloriæ tuæ impendere, nulla pericula formidare, nullos labores detrectare. Ille omnia mundana nobis vertat in amaritudinem, & omnia aspera pro te suscepta in dulcedinem, vt contumeliam putemus gloriam; inopiam diuitias, persecutiones prosperitatem; infamiam, nominis celebritatem; morbos solatia, mortem vitam. Omnia enim huius vitæ mala

mala amore tui tolerata, meliora sunt omnibus huius sæculi bonis: si enim compatimur, & conregnabimus. Per illum tu nobis sis vita & refectio, domicilium & possessio, diuitiæ & gloria, fortitudo & refugium, quies & solatium, protectio & securitas, gaudium & beatitas. Amen.

CONSIDERATIO XXV.

De Deo Creatore.

Creator dicitur; I. quia suâ infinitâ sapientiâ ab æterno infinitos mundos cum omni ornatu & omnibus rebus ad singulos pertinentibus distinctissimè, & cum infinita luce concepit, & in mente sua formavit; & ex infinitis qui menti ipsius obijciebantur, hunc mundum, relictis ceteris, liberè elegit; & ab æterno firmiter constituit illum
cum